VETUS TESTAMENTUM, UNVOLLSTäNDIG
Entstehungsort unbestimmt, Wende 12./13. Jh.
Seite 144r
Quelle: http://manuscripta.at/?ID=35407
Copyright: Neustift/Novacella, Augustiner-Chorherrenstift

nere contra minuen undecimo die. Dixq;
angelus Tobyas frater: scis quemadmodũ
reliquisti patrem tuum. Si placet itaq; ibi
p̃cedamus ⁊ lento gradu sequantur iter
nm̃ familie simul cum coniuge tua ⁊ cum
animalibus. Cumq; placuisset ut irent dixit
raphael ad tobiam. Tolle tecum ex felle pis
cis. erit enim necessariũ. Tulit itaq; tobias
ex felle illo ⁊ abierunt. Anna ũ sedebat
secus uiam cotidie ĩ supercilio montis. unde
respicere poterat de longinquo. Et dũ ex
eodem loco specularetur. aduentũ eius uidit
a longe ⁊ illico cognouit uenientẽ filium
suũ. currensq; nuntiauit uiro suo dicens.
Ecce uenit filius tuus. Dixitq; raphael ad
tobiã. At ubi introieris domum tuã. sta
tim adora dnm̃ dm̃ tuum ⁊ gratias agẽs
ei accede ad patrem tuum ⁊ osculare eũ.
statimq; limes sup oculos eius ex felle isto
pisces qd portas tecũ. Scias eũ qd mox
aperientur oculi eius ⁊ uidebit pat̃ tuus
lumen cœli ⁊ ĩ aspectu tuo gaudebit. tũc
p̃cucurrit canis qui simul fuerat in uia.
⁊ quasi nuncius blandimento sue caude
gaudebat. Exsurgens q; cecus pat̃ cepit
offendens pedibus currere ⁊ data manu
puero occurrit obuiam filio suo ⁊ suscei
piens osculatus est eum cũ uxore sua.
⁊ ceperunt flere p̃ gaudio. Cumq; ado
rassent dm̃ ⁊ gratias egissent consede
runt. Tunc sumens tobias de felle pis
cis liniuit oculos patris sui ⁊ sustinuit
quasi dimidiam fere horam. cepitq; albu
go ex oculis eius quasi membranũ ouis egre
di. Quam apḣendens tobias traxit ab
oculis eius statimq; usum recepit. Et gli
ficabant dm̃ ipẽ uidelicet ⁊ uxor eius
⁊ omnes qui sciebant eum. Dicebatq; to
bias. Benedico te dñe ds isrl qm̃ tu cas
tigasti me ⁊ tu sanasti me. Ecce uideo tobiã
filium meum. Ingressa est eciam post sex
dies sana uxor eius ⁊ familie ⁊ pecora sana
⁊ cameli ⁊ pecunia multa uxorius. sed ⁊ pe
cunia quam recepat a gabelo ⁊ narrauit
parentibus suis omnia bñficia dei. quae fe
cisset circa eum p hominẽ qui eũ duxerat.
Venerunt q; achior ⁊ nabath consobrini
tobie gaudentes ad tobiũ congratulantes
ei de omnib bonis que circa illũ ostende
rat ds ⁊ p septem dies epulantes cum gaud
magno gauisi sunt. Tunc uocauit ad se tobi- XIII.
as filiũ suum. dixitq; ei. Quid possimus
dare uiro sc̃o isti qui uenit tecum. Respon-
dens tobias dixit patri suo. Pater quam merce
dem dabimus ei. aut quid dignũ poterit
ei beneficiis eius. Me duxit ⁊ reduxit
sanum. pecuniam a gabelo ipẽ suscepit ux
orem ipẽ me habere fecit ⁊ demonium
ab ea ipẽ conpescuit. gauisuũ parentib
ei fecit me ipm̃ a deuoratione pisces eri
puit. te quoq; fecit uidere lumen cœli ⁊
bonis omnibus p eum repleti sum. Quid
illi ad hec dignũ poterimus dare. Sz pero
te pater. ut roges eum. si forte dignabit
medietatem de omnib que allata sunt
s' assumere. Et uocantes eum pater et
filius tulerunt eum ĩ partẽ ⁊ rogare cepe
runt ut dignaretur dimidiã partẽ omn̄
que attulerant acceptam habere. Tunc
dixit eis occulte. Benedicite dm̃ cœli et
coram omnibz uiuentib confitemini ei
qm̃ fecit uobiscũ miam̃ suam. Et sacra
mentũ eũ regis abscondere bonum ẽ
opa autẽ reuelare ⁊ confiteri honorific̃
est. Bona est oõ cum ieunio ⁊ elemo
sina magis quam thesaurus auri condẽ-
qm̃ elemosina a morte liberat ⁊ ipa est
que purgat peccata ⁊ facit inuenire uitã
eternam. Qui autẽ faciunt peccatũ ⁊ iniqta
tem hostes sunt anime sue. Manifesto
q; uobis ueritatẽ ⁊ non abscondam a uob
sermonẽ occultum. Quando orabas cum
lacrimis ⁊ sepeliebas mortuos absc̃ode
bas p diem ĩ domo tua ⁊ nocte sepelie
bas. ego obtuli oõnem tuam dñõ. Et
quia acceptus eras dõ. necesse fuit ut